

Forfatter: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind

Titel: BREV TIL: Quaade, George Joachim FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1869-12-08)

Citation: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind: "BREV TIL: Quaade, George Joachim FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1869-12-08)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 306. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-002-shoot-L0018250060020188.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Udenrigsminister Grev Frijs til Kammerherre Quaade, Gesandt i Berlin

Kjøbenhavn, 8. December 1869.

Kjære Quaade! Det glædede mig meget at modtage Deres Brev af 4de dennes²) endskjøndt dèt ikke indeholdt mange glædelige Tegn, men dette kunde heller ikke ventes efter min Formening i denne Tid, idet jeg er overbeviist om at man ikke i Berlin vil bestemme sig til noget Definitivt forinden man har noget Begreb om Gangene i Frankrigs Udvikling navnlig i Keiserens Sygdom. Dog var det mig meget interessant at læse Deres Meddelelse om Samtalen med hiin velinstruerede Mand; det var mig ikke klart om han berørte det ømme Punkt blot for at erfare hvorvidt De var vidende om de gjorte Skridt, men det forekommer mig at de 2 nye. 307valgte Paaskud, istedetfor det gamle velbekjendte, røber en vis Forlegenhed, hvoraf man kunde slutte at Henvendelsen har havt lidt mere Alvor i sig. Den Hemmelighedsfuldhed som vi have fulgt denne Gang ligesom de tidligere Gange er ganske vist ikke bleven iagttaget fra anden Side, idet for 3 Dage siden Kronprindsen fik fra Kongen af Sverrige Underretning om at Keiseren af Frankrige endelig havde ladet sig bevæge ved hans gjentagende indstændige Anmodninger til at foretage nogle Skridt i den slesvigske Sag; og Rusland tilskriver sig ogsaa Initiativet, saa at der ere 3 om Budet; De veed, at jeg lægger en overordentlig Vægt paa at man overalt vinder den Overbeviisning at det danske Diplomati kan tie, thi det er den eneste mulige Forudsætning for under vor Magtstilling at erfare Nogetsomhelst. Jeg frygter ligesom De at dette foretagne Skridt ikke vil føre til nogen umiddelbar god Følge for os, men det forekommer mig dog at være et bedre og stærkere Skridt end forrige Gang, især hvis den meddelte Beretning er sand, at dette Skridt ikke er skeet udelukkende af varm Familieinteresse men fordi Staten Rusland havde en særlig Interesse heri. — Endvidere forekommer det mig ogsaa, at dette, at Frankrig er vidende og tildeels første Motor til en sliq personlig Henvendelse fra Keiserens Side, er langt stærkere engagerende, og at en Afviisning som sædvanlig ogsaa ganske anderledes afficerer den gjensidige Stilling; jeg vil nødig, for ikke at blive beskyldt for sanguinsk, herfra drage Slutninger til Afslutninger af virkelige Alliancer, (dertil er vel ogsaa Frankrigs og Keiserens Stilling i Frankrig for lidet opfordrende) men vist er det dog, at det marquerer en Stræben efter at enes om enkelte Punkter. — Mit Hovedhaab er naturligviis — engang at blive Vidne til Preussens Isolation — thi uden den har jeg ikke stor Tro til Restitution af hvad vi saa haardelig trænge til. Jeg har aldrig troet paa Sandheden af Kongens bestemte Modvillie, (han er i dette som i mange andre lignende Tilfælde skudt frem fordi det kunde gjøre nogen Virkning ∴ influere s. 308paa betydende Personer, i dette Tilfælde Keiseren af Rusland og tildeels Keiseren af Frankrige) mod nogen Afstaaelse — naturligviis vil han som ægte Preusserkonge fortære Alt hvad han eengang har slaaet Klo i, men Spørgsmaalet har altid været om Bismarck ansaae det for politisk klogt at gjøre denne Indrømmelse for bedre at sikkre sig det øvrige Rov og at han ikke har fundet Momentet kommet hertil, føle vi destoværre alfor vel; naar han nu lader Hensynet til Preussens indre Vanskeligheder og Trangen til Bistand fra det nationale Partis Side spille op som Grunde for at udhale Momentet til at afgjøre Sagen, da er det tildeels for ikke altid at (kjøre med den samme Tøile) komme med samme Paaskud, men det bliver næsten grundcomisk naar der anføres som Grund for at udsætte, at man ved Afgjørelsen kunde depopularisere Preusserherredømmet hos Tydskere, thi det er sikkert at i den Henseende behøver man ikke gjøre sig nogensomhelst Uleilighed. Bismarck veed naturligviis ligesaa godt som alle Andre at Preussen aldrig har hersket eller ønsker at herske igjennem andet end Frygten; jo mere denne svinder, des svagere bliver Regimentet, dog noget sandt Lægemedel imod den nuværende Tilstand i Tydskland vil der ikke blive, forinden ogsaa Preussen maa give efter for Frihedens Fordringer, thi da vil det i Længden blive umuligt at hævde Officeerstanden som en saa aldeles privilegeret Kaste, der seer ned paa hele det øvrige Folk. — Idag vil De erholde en lille Depeche med Meddelelse om Vinds sidste Telegram; det undrer mig ikke at have erholdt nogen Rapport fra ham om de sidste Begivenheder og jeg kan kun forklare mig det deraf at han ikke har villet skrive med Posten, thi nu maa vel Posten over Aalandshavet være ophørt; behageligt er det at vi nu kunne telegrafere uden at være nødsagede til at komme igjennem Preussen; dette Brev vil De erholde gjennem Commandeur Gottlieb og jeg skriver saaledes ganske frit. . . .

20*

I vor indre politiske Udvikling er der kun det Nye at der atter iaar er indbragt et Fæsteforslag hvorpaa Regjeringen i den s. 309kommende Uge agter at svare; jeg antager at Ingen eller forholdsviis Faa ville være tilfredse med dettes Indhold og man maa som sædvanlig da trøste sig med Overbeviisningen om at man ikke har foreslaaet Sligt uden at have Troen paa at dette er det eneste Fornuftige. . . .

C. E. Frijs.